

Република Србија
УПРАВНИ СУД
7 У. 3896/12
24.04.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... број ..., кога заступа Булат Живко, адвокат из Новог Београда, Ул. Милентија Поповића бр. 17/1, против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекције, Београд, ради поништаја решења 02/1 број: ВЛ-П 833 од 28.02.2012. године, у предмету усклађивања пензија, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.04.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекције, Београд 02/1 број: ВЛ-П 833 од 28.02.2012. године и **ПРЕДМЕТ ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 6.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Београд, који је у складу са одредбом члана 79. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, бр.101/10), преузео послове обезбеђивања и спровођења пензијског и инвалидског осигурања који су били у надлежности Фонда за социјално осигурање војних осигураника, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Фонда за социјално осигурање војних осигураника број СП. 544046 од 29.07.2011. године којим је одбијен захтев тужиоца за усклађивање пензије за 11,06%, почев од 01.01.2008.године.

У тужби, којом је покренуо управни спор, поднетој овом суду дана 20.11.2012. године, и допуни од 01.02.2013. године, тужилац преко свог пуномоћника истиче да је оспорено решење донето са потпуним пружимањем образложења из првостепеног решења, са становиштем да се члан 193. став 1. Закона о Војсци Србије не може применити на предметни захтев за усклађивање војне пензије. Указује, да из те одредбе *lex specialis*, у односу на закон којим се регулише пензијско и инвалидско осигурање, произлази да се војна пензија почев од 01.01.2008. године, усклађује по динамици и на начин утврђен тим законом, нарочито што ни једном одредбом Закона о пензијском и инвалидском осигурању није предвиђено да се на војне осигуранике не примењују поједине одредбе тог закона. Стога, позивање управних орган на одредбу члана 75. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању, којим се регулише начин утврђивања, потребе и висина усклађивања пензија, а не категорија пензионера на које се та одредба може применити, не може да представља правни основ за одбијање предметног захтева, па је првостепено и другостепено решење донато на основу погрешне примене материјалног права. Даље наводи, да би било правно нелогично, да право на предметно усклађивање војни осигураници не могу да остваре (иако им то право припада по законским и подзаконским прописима), само зато што се решење директора Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање о ванредном усклађивању пензија, вредности општег бода и новчаних накнада 01 број: 181-431/08 од 25.01.2008. године („Службени гласник РС“, број 20/2008), не односи и на кориснике војне пензије, јер се не може аутоматски примењивати на исте без доношења одлуке Управног одбора Фонда за социјално осигурање војних осигураника, будући да се, по мишљењу тужиоца, на војне осигуранике то решење аутоматски примењује. Осим тога одредба става 1. члана 193. Закона о Војсци Србије, не прави разлику између редовног и ванредног усклађивања пензија, па се тиме има применити и на војне осигуранике без обзира о којој врсти усклађивања пензије се ради. Посебно указује, да би омогућавањем тужиоцу остваривања траженог права дошла до изражаја правна једнакост и сигурност грађана пред законом, чиме би се испоштовало начело законитости и правичности. Предложио је (с обзиром да се ради о неправилности управног акта у материјалном смислу) да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и усвоји жалбу тужиоца на првостепено решење и исто поништи, те усвоји захтев и призна право тужиоцу на усклађивање пензије од 11,06%, почев од 01.01.2008. године, са припадајућом законском затезном каматом или да другостепено и првостепено решење поништи и предмет преко другостепеног органа врати првостепеном органу на поновни поступак и одлуку са заузетим становиштем да тужиоцу

припада предметно право. Трошкове спора тражи у износу од 6.000,00 динара за састав тужбе, као и за износ таксе за тужбу и пресуду, са законском затезном каматом од дана пресуђења, па до коначне исплате, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одребом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима образложења оспореног решења тужени орган је одбио жалбу тужиоца изјављену на решење првостепеног органа од 29.07.2011. године, којим је одбијен захтев тужиоца за усклађивање пензије за 11,06% почев од 01.01.2008. године, преузевши као правилне разлоге из тог решења применом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, јер је у поступку који је претходио доношењу ожалбеног решења утврђено да је тужиоцу у току 2007. године пензија усклађена два пута и то од 01.07.2007. године и од 01.01.2008. године, сагласно одредби члана 261. Закона о Војсци Југославије, која је престала да важи ступањем на снагу Закона о Војсци Србије 01.01.2008. године. Сагласно одредби члана 193. став 1. Закона о Војсци Србије, тужиоцу је усклађена пензија по динамици и на начин утврђен законом којим се регулише пензијско и инвалидско осигурање и то почев од 01.04. и од 1.10.2008. године. Пензије корисника у осигурању запослених су ванредно усклађене од 01.01.2008. године за претходну годину, сагласно одредби члана 75. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању, у износу од 11,06%, али како корисници војних пензија нису били у систему пензијског и инвалидског осигурања у Републици Србији, када је у питању начин усклађивања пензија, то нема основа за примену ванредног усклађивања пензија за износ од 11,06%.

Управни суд налази да се овакво закључивање туженог органа не може са сигурношћу прихватити као правилно.

Одредбом члана 261. Закона о Војсци Југославије ("Службени лист СРЈ" бр. 43/94 ... 44/05), било је прописано да се пензије усклађују у односу на плате професионалних војника и да прописе о усклађивању пензија на основу овог члана доноси савезни министар за

одбрану. Наведене законске одредбе престале су да важе на основу одредбе члана 197. став 2. Закона о Војсци Србије, који је ступио на снагу 01.01.2008. године. Одредбом члана 193. став 1. Закона о Војсци Србије (“Службени гласник РС” бр. 116/07 ... 101/10), прописано је да се усклађивање износа пензије војних осигураника остварених до дана ступања на снагу овог закона, као и пензија остварених по ступања овог закона на снагу, врши по динамици и на начин утврђен законом којим се уређује пензијско и инаlidско осигурање.

Одредбом члана 21. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању (“Службени гласник РС” бр. 85/05), измењен је члан 80. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, којим је уређен начин усклађивања пензија, па је одређено да се пензије од 01. априла и 01. октобра текуће године усклађују, на основу статистичких података, са кретањем трошкова живота на територији Републике у претходних шест месеци. Одредбом члана 73. наведеног Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању, предвиђено је да се за 2006, 2007. и 2008. годину пензије, изузетно од члана 21. овог закона, усклађују са процентом раста трошкова живота и процентом раста односно пада зарада.

Према одредби члана 75. став 1. наведеног закона, уколико просечан износ пензије корисника у осигурању запослених исплаћене за претходну годину износи мање од 60% од износа просечне зараде без пореза и доприноса запослених на територији Републике у претходној години, пензије ће се ванредно ускладити од 01. јануара текуће године, за проценат којим се обезбеђује да се износ просечне пензије за претходну годину корисника у осигурању запослених доведе на ниво од 60% просечне зараде без пореза и доприноса исплаћене у претходној години. Према ставу 2. истог члана закона, ово ванредно усклађивање може се примењивати најдуже 3 године од дана почетка примене овог закона. Решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање 02/1 број 181-431/08 од 25.01.2008. године извршено је ванредно усклађивање пензија, вредности општег бода и новчаних накнада од јануара 2008. године и одређено, поред осталог, да се пензије усклађују ванредно за 11,06%, а да ће се исплата усклађене пензије и новчаних накнада по овом решењу вршити од 01.01.2008. године.

Имајући у виду да акт – Решење о ванредном усклађивању пензија, вредности општег бода и новчаних накнада од јануара 2008. године 01 бр. 181-431/08 од 25.01.2008. године (“Службени гласник РС”, број 20/2008 од 19.02.2008. године), директора Фонда ПИО запослених по својој природи није општи акт већ акт техничко -спроводбеног карактера донет у поступку извршавања законом утврђених обавеза, односно спроводбени акт напред

наведених одредби Закона о пензијском и и инвалидском осигурању и Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању, Управни суд налази да се за сада не може оспорено решење оценити законитим. Ово стога што по налажењу Управног суда првостепеним и оспореним решењем није уопште оцењена испуњеност законом прописаних услова из члана 75. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању у вези са чланом 193. став 1. Закона о Војсци Србије за усклађивање износа пензија војних осигураника. Суд налази да тужени орган није навео разлоге због којих се тужиоцу не може признати законом прописано право на ванредно усклађивање пензије, нити је оценио његов навод да има право на наведено ванредно усклађивање пензије. Поступивши на описани начин, тужени орган је приликом доношења оспореног решења учинио битне повреде правила поступања из члана 199. став 2. и члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву, нити су у образложењу другостепеног решења оцењени сви наводи жалбе.

Стога је у поновном управном поступку потребно отклонити наведене повреде правила поступка и донети правилно и на закону засновано решење. Наиме, суд је тужбу тужиоца уважио и поништи оспорено решење, а у поновном поступку тужени орган ће након што оцени да ли се захтев тужиоца односи на исплату усклађене пензије или на признавање права на усклађивање пензије, утврдити да ли тужилац испуњава услове за ванредно усклађивање пензије од 11,06%, у складу са чланом 75. став 1. наведеног закона, односно да ли су просечне војне пензије исплаћене у претходној години мање од 60% од износа просечне зараде без пореза и доприноса у Републици Србији на начин како то прописује наведена одредба закона, те након правилно утврђеног чињеничног стања, донеће закониту одлуку за коју ће дати потпуне и правилне разлоге у складу са законом.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога, што је одлука суда у предметној правној ствари заснована на утврђеном постојању повреда правила поступка од стране туженог органа, које ће бити отклоњене у поновном поступку одлучивања по жалби.

Како је суд наложио туженом органу да отклони повреде правила поступка на које је указао овом пресудом, то нису испуњени услови да суд уместо органа донесе одлуку како је то

тужбом тужилац предложио, јер нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

Са свега изнетог, будући да је оспорено решење захваћено битним повредама правила поступка, Управни суд је исто оценио као незаконито, због чега је применом одредбе члана 40. став 2. и 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде. У поновном поступку тужени орган ће на основу потпуно утврђених чињеница одлучних за законито решавање по жалби тужиоца, у поступку без повреде правила и на основу правилне примене закона, донети правилно и на закону засновано решење, при чему ће у свему имати у виду примедбе суда изнете у овој пресуди, а које га обавезују у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова спора, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев основан, с обзиром да је тужилац у вези са покретањем спора, имао трошкове за тужбу и награду адвокату за састав тужбе у износу од 6.000,00 динара, сагласно тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), док таксу за тужбу и пресуду тужилац не плаћа, сагласно члану 5. Закона о судским таксам ("Службени гласник РС", број 28/94...31/09), те је одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде, досудио укупне трошкове спора у износу од 6.000,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 24.04.2013. године, 7 У. 3896/12

Записничар
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ